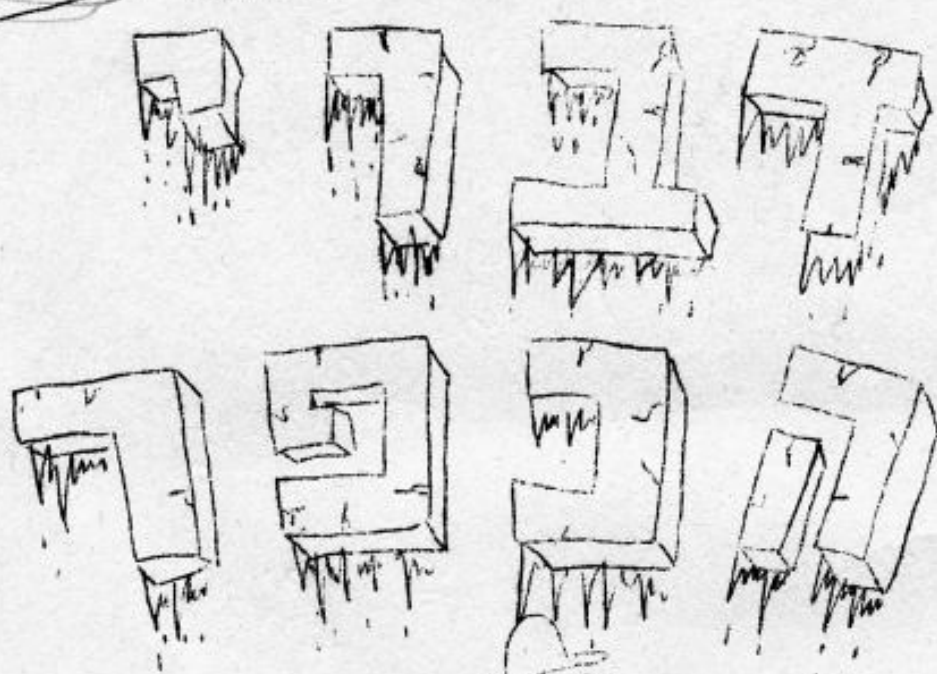
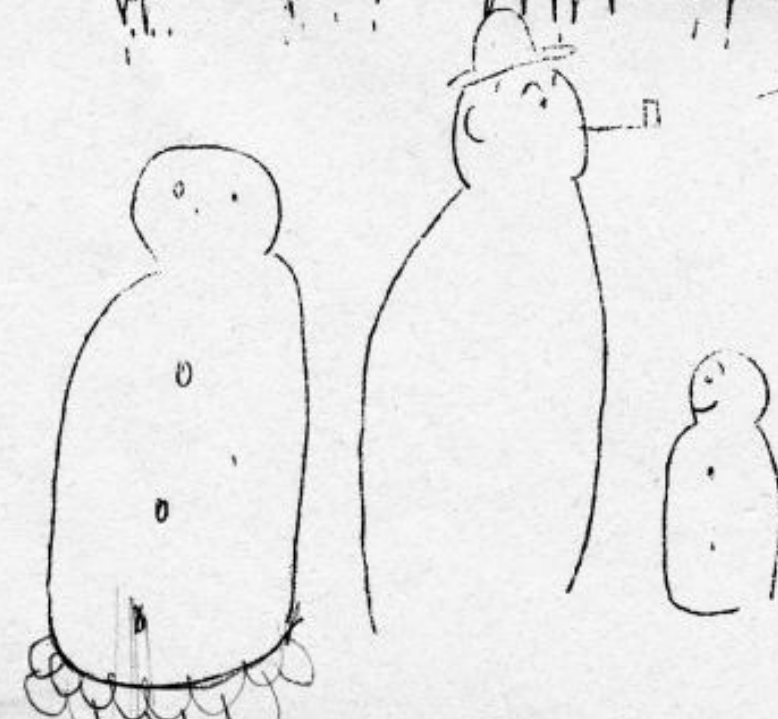

h2

128

2/1/78

70

ד ב ר

ה מ ע ר כ ת

סוף סוף מופיע שוב "דברי הכפר". המשבר
שעבר עלינו היה קשור בקשיי הדפסה, אולם כעת אנו
מקווים לעלות שוב על הפסים.
זוהי הסיבה שאולי תמצאו את החומר בחלקו
מיושן במקצת אבל אני מקווה שזה הגליון הארכיאולוגי
האחרון שנו מוציאים לאור.

קושי נוסף שבו אנו נתקלים הוא חוסר הד
בציבור. אנו יודעים, שאין נוהגים אצלנו להלל את מה
שנראה כמובן מאליו, אולם לנו לא ידוע אם אמנם יש צורך
בעלון בכפר הנשיא או לא. אנא, אל תתנו לנו את ההרגשה
של קול קורא במדבר, בקורת או מילה טובה, אבל השמיעו
קולכם!

בתודה

ה מ ע ר כ ת

11-48

לאלה שלא בקרו, ולא מכירים את הסביבה, השטח שלנו נמצא בפיה הצפון-מזרחית של אדמות רשות החולה, כשני ק"מ דרומה מכביש להנות הכשן, גובל בצד המערבי של התעלה המזרחית, מול משק גובן. אנחנו מעבדים כ-900 דונם שלנו, וכ-130 דונם ששייכים (בינתיים) למועצה האזורית. ב-100 דונם הנותרים של תמועצה שפעם עבדנו, עושים עכשיו נסוי בגדול צפצפות.

כעת סדר הגדולים שלנו (אי-אפשר לדבר על מחזור) הוא כותנה למספר שנים (7-8), חסה שנה אחת (לייבוש והכנת השטח) ואחר כך אספסת שלוש שנים, וחזרה לכותנה. בינתיים עוד לא גמרנו "מחזור" אחד, ובדלנו כותנה על שטח אחד רק ארבע שנים. בשנת תשכ"ז (7-1966) היו לנו 730 דונם כותנה, 90 דונם אספסת (זריעה חדשה), 160 דונם חסה, הכנה לזריעת אספסת, וכ-30 דונם שהיו רטובים מכדי לזרוע כותנה, והמלחמה שיבשה תוכנית אלטרנטיבית, לגבי שטח זה.

החטה הצליחה יפה, וקבלנו יכול של 400 ק"ג לדונם. גם הסכומים של אספסת טובים, וכנראה נסיים את השנה ביכול של כ-2½ טון קמח אספסת לדונם. גדול הכותנה הופרע בתחילת על ידי המלחמה, ובסוף על ידי מזג האוויר הקורר במיוחד של ספטמבר. נוסף לזה כבר בהתחלת הקיץ היו הפרעות בגלל הגשם שפגע גם בטיב הכותנה. באמצע הקטיף (יום הכפורים) סבלנו מסערה, שבדרך כלל מתחוללת בחודש יותר מאוחר, והרוח החזקה הפילה הרבה כותנה בש לה על האדמה. בסופו של דבר היה היכול בינוני, כ-38 ק"ג לדונם, והרבה לקט. הספקנו רק ללקט פחית מחצי שטח בגלל הקושי להשיג מלקטות. (בגלל התנאים המיוחדים היה להן בקוש רב השנה).

צוות העובדים - מדובר בתוכנית על ששה עובדים קבועים. בסוף העונה בשארנו רק עם שני עובדים, ורק עם הזריעה קיבלנו שלישי, ומאוחר יותר את הרביעי. אפילו עם חזרתו של ג'רי אחרי המלחמה לתקופה של שלושה חדשים היה המצב מתוח מאד.

כפי שהחברים יודעים, טובטות לנו בשנה הבאה תוספת של 900 דונם. זה כולל את 130 הדונם של המועצה שאנחנו מעבדים כעת באופן זמני. בינתיים כל הסדורים הפורמליים לא נגמרו לגמרי ואנו מצפים לקבל רשות לעלות על השטח ממש בימים הקרובים. עם הגדלת השטח תהיה התוכנית לתשכ"ז 1550 דונם כותנה, ו-250 דונם אספסת. האספסת הנוספת כבר נזרעה על שטח החטה של תשכ"ז, ונקלטה יפה. כבר לפני שבוע, אחרי הרבה בעיות עם מזיקים, קצרו קציר ראשון. בהכנות לכותנה אנו מפגרים מאד. בשטח שציינו חכינו כל הזמן למלקטות עד שנוכל להתחיל בהכנות לשנה הבאה, ובאמצע הפריע הגשם האחרון, ואנו צריכים לחכות זמן מה עד שנוכל לעלות שוב של השטחים. השטח הנוסף, כפי שציינתי מרם קיבלנו לידנו.

השטח החדש מעמיד בפנינו בעיות חמורות מאד. עלינו לרשת את השטח בצורות ולסתום תעלות שיש בו (רשות החולה בהגו להשקות בשיטת ההשקאה התת קרקעית, שלגבינו אין היא באה בחשבון.) פעולות הרשות צריכות היו כבר להי עשות, ואין אפשרות לעשותן בחורף או באביב. אולם התוכנית עומדת רק עתה בשלבי סיומה. כ"כ יש פגור רב בהספקת הצורות שהזמנו. לאור זאת נאלץ כנראה לדון מחדש בכל התוכנית.

כל התוכנית הזאת דורשת השקעה כספית גדולה, בעיקר ברשת צורות להשקאה, כציוד עליון להשקאה, במיכון נוסף (טרקטור קטן לגרירת קווים, קטפת ועגלות לכותנה) ובמבנים. להרבה מזה ישיש כבר תקציב לשנה הבאה, ואין לי ספק שמשך הזמן בקבל את שאר התקציב.

נוסף על ההשקעה הכספית דרושה השקעה הרבה יותר גדולה משבעבר בכח אדם, ודרושה גם ההכרה שעם גדולו יהיה הענף לענף מרכזי במשק ומה שכרוך בזה בקשר לעדיפויות וכו'. בלי זה, ברור לי שלא נקבל מהשטח את התרומה הגדולה שאנו מצפים לה. דרושה תוספת של כח אדם - לא סתם מספרים אלא בעלי מקצוע, חברים שיראו את הענף כשלהם, ושיעבדו בו מספר שנים וירכשו ידע ונסיון. ולא כמו בעבר כשהצטרפו כל שנה להכנים צוות חדש סביב גרעין מצומצם של חברים שנשארו מהעונה הקודמת.

כעת אנו סומכים על שני גדולים בלבד, ובשניהם המצב לגבי העתיד לא ברור ובטוח. באספקת בעיקר בגלל צריכת המים הגבוהה שלה, ובכותנה בגלל הרווחיות שלה הנמוכה והיורדת.

קושי אחר שעמד בפנינו הוא מכת הפרודניה (זהו זחל של פרפר לילה). הפרודניה גרמה בזקים קשים לכותנה בכל הארץ לפני שנה וקשים יותר השנה. הפרודניה מסתגלת לחמרי הדברה, ולכן הפעולות נגדה בעשות קשות יותר משנה לשנה. בגליל היא מופיעה רק בסוף העונה ואז היא תוקפת את האספסת.

בעיה אחרת אשר מצריכה מחשבה לטווח ארוך היא בעית מחירי הכותנה אשר תלויים במצב השוק העולמי. מכאן משתמע שעלינו לתכנן עבר עכשיו אפשרות של גדולים אחרים בשטח שלנו.

איזי דיבון.

=====		=====
=	לדוריס וויט	=
=		=
=	בצאתך	=
=		=
=	להשתלמות	=
=		=
=	בסיוף	=
=	בהצלחה	=
=====		=====

שאלת היום

החורף בא, איתו גשמי ברכה וגשמי זעם וגם אנגינות, שפעת ויתר מחלות ילדים. זה אחד השטחים טעוני הספול שבו עדיין לא גבשו עמדתנו מאז ההעברה ללינה משפחתית. בעיני כמה דברים ברורים. מבחינת סידור העבודה ומבחינת הילד מוטב שהטיפול בילדים חולים ייעשה במסגרת בתי הילדים. ובמיוחד בגיל הרך, מוטב קביעות בפרצופים ובכנייה דוקא בזמן מחלה. אם כן למה אני מעלה את זה כבעיה, היות וכך טיפלו בהם עד כה, גם בתקנות הלינה המשותפת? כי בימי קיץ העברת ילד עם חום ממסגרת בבית הילדים ישר הביתה למסגרת בחדר איבה גורמת לטכוכים יתירים - אך ברוח וגשם המצב הוא שונה. האם ניתן-האם בכלל רצוי להצטייד בחדרי חולים לילדים בהשגחת מטפלת קבועה מתאימה ומיכרת לכל הגילים ולכל הילדים מיד עם הופעת החום? במסגרת שפעת איזו אחוז של האוכלוסיה הצעירה עלולה לעבור לחדרי חולים? אם כן, גלר לקראת סידור כזה, מה הסידורי השמירה נמשך 24 שעות? האם נמשך לטפל בילדים חולים בתוך הפעוטונים, הגבים, או הכתות שלהם נמשך היום, האם נמשך להוציא אותם ערב ערב ויהי מה? האם הורים ושאים להחליט לא להחזיר ילד חולה לבית הילדים למחרת בבוקר, או, האם החובשת או המטפלת רשאית לדרוש מההורים להשאיר אותו כמקום בגלל מצבו וללון איתו בבית הילדים? רצוי שבהיה גנישים, כי כאן ביתנו ומדובר בצאצאינו היקרים, אך גמישות ללא גבולות מביאה להפקרות. כדאי שנשמע מכל מי שנוטל חלק בזה כרם נבטה לדון בנושא באופן פורמלי. א ב ט.

הערת המערכת: נדמה לנו שבדיון הקרוב שייערך בחברה בענין לקחי הלינה המשפחתית, יש מקום לדון גם בשאלות אלה.

* * * * *
*
* מ ז ל ט ו ב *
* ל ה ו ל ד ת *
* ל ו ל ך - לאריאלה וישראל הדר *
* ד נוא ל - לנעמי ובני פורסטר *
* * * * *

מעבר
לתל - רומן

בגדי

שבת ביום חול....

לפני שנה נכנסתי לתפקידי באחד הנונים כעורך "בנין". זהו תפקיד אשר מתאים לי במיוחד "חשבתי" אני אוהב לשבת, אני אוהב לקרוא, לכתוב, ואפילו לחשוב - חוץ מזה התענינתי בטכניקה הקטורה בהוצאת עתון.

ואמנם במשך השנה יצאו כמה מהדורות של העלון והופעתו היתה אפילו נמועד! אבל, התברר לי שרק חלק קטן מיום עבודתי קשור בעבודתי כעורך. להיפך: מה שדספקתי להוציא לאור היה בדרך אגב, באופן פרטיזני. עיקר העבודה באחד הנונים בעשית בישיבות: בימי א', למשל יושבת וועדת המזכירות הפעילה. על מנת להגיע לישיבה בזמן, אבו יוצאים מהמשק בשעה 5 בבוקר. אין צורך לפרט את מצבנו בשעה שאנו מגיעים לתל-אביב. אומר רק שאין זה המצב האידיאלי למחשבה ואף לא לישיבה. אמנם זאת וועדה אינטימית, ממס משפחתית, אשר בה בכללים רק החברים היושבים בקביעות במשרד. אין טעם לשאול אותי על מה דנים בוועדה, עד לשעות הצהריים אני יושן. אחרי ארוחת הצהריים ממשיכים, אולם אחרי ארוחה דשנה וכבדה גרדמים רוב המשתתפים, והזמן מוקדש למונולוג של המזכיר בו הוא מכתוב את ההחלטות הדמוקרטיות שלנו.

יום ב' - ועדת המזכירות העולמית: אותם החברים פלוס גרשי אפשטיין ובוריס מבית העמק.

יום ג' - ועדת ייעוץ לדרום אפריקה -אדי מופיע ומבלבל את ראשיהן של המזכירות.

יום ד' - ועדת ייעוץ לאוסטרליה. גם ג' ונני בא ביום זה. בצהריים אני לא יכול לשאת את הדבורים, אז אני בורח הביתה כדי להספיק גם לעבוד קצת...

יום ה' - "גורג", אולי אתה תקח את הנבות לגן היום?

יום ו' - "גורג", אתה לא יכול לשבת בבית כל היום בלי לעשות דבר. היום אתה תשטוף את הרצפה!...

חוץ מזה, מוצאים לי גם תפקידים אחרים. אני הפקק התנועתית. חסר מרצה לע ניני הערבים בסמינר? שלח את ג' ורג'. חסר אחד בסימפוזיון על כלכלת הארץ? שלח את ג' ורג'. מישהו צריך לקבל את פניו של עולה חדש בחיפה? שלח את ג' ורג'. לתקן תקר בקונסטסה? ג' ורג'. לקנות עוגה, התנדבותי כבר, להכין קפה, כב"ל. מישהו צריך לטפל בסטודנטים בירושלים במשך חודש שלם, ג' ורג' חופשי. מישהו צריך להסביר לקבוצת מתנדבים שיוצאים ממשק מסוים מה זה באמת חי קבוצ, ג' ורג'. מישהו צריך לבקר אצל חניכה חולה בתל-השומר, כמובן ג' ורג'. מישהו צריך באופן דחוף לכבות שריפה בתנועה בארה"ב, שלח את ישראל.

אספר בקיצור על שתי חוויות גדולות שעברו עלי במשך השנה בעבודתי באחד הבונים.

הראשונה היתה בהכנת ההוצאה המיוחדת לרגל מלחמת ששת הימים. לי היה זה נראה כדבר חשוב ודחוף ממדרגה ראשונה ונורא כעסתי שלא הספקתי להשתחרר מהמשך אלא בתום 10 ימים אחרי המלחמה. מרגע זה לא הפסקתי להתרוץ במשך שבועיים. פניקה כזאת תפסה אותי שהבנות במשרד פחדו ממני לדבר איתי. מפה ומשם השגתי חומר, התקשרתי עם אחד שהפנה אותי לשני והוא הרים שפורפרת ודבר עם השלישי עד שהשרשרת הגיעה למערכת של "במהנה". מחלקת הצילום שם לא התלהבה לתת לי מהצלומים היקרים שלהם, רצו שאשלם 50 ל"י עבור כל אחת, אבל הבוס של הבוס אמר "קפוץ" וקפצו, נזר התמונות גבבתי.

הדבר הטוב הוא זה שבו אני עוסק כיום. אני יושב כל השבוע בירושלים - לא, אני לא יושב בכלל, זו רק מליצה. יש לתנועה שם בית סטודנטים והשנה מתגוררים בו סטודנטים במספר כפול מזה שהיו בו בשנה שעברה. לכן אנו רוצים לעבור לבית גדול יותר שבונה לנו הסוכנות היהודית. תפקידי הם שניים: לטפל בסטודנטים ולזרז את הבניה. הראשון מתקבל על הדעת וכבר עברנו את המשבר הגדול והראשון של פגישתנו. בקשר לשני למדתי מה כוחה של הביוקרטיה הישראלית. עלי להתמודד עם כמה מחלקות של הסוכנות, עם משרד השיכון, עם העיריה ועם חברת החשמל, סולל בונה ומוסדות אחרים. מה שמתרחש שם לא יאומן, ממש אי אפשר להאמין. לספר על כך יידרש מאמר לחוד. אתם תסלחו לי חברים!

(ג'ורג' - אנו מחכים בקוצר

רוח לפרק הבא - אל תאכזב אותנו.)

הקערת.

= * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = *
 * מזל טוב לקלמן =
 * בעלייתו בדרגה ובקבלו מכתב הערכה =
 * על בצוע משימות מטובות במלחמת =
 * "ששת הימים" מעל ומעבר הדרוש בקו השרות *
 * =
 * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = *
 * לפיטר סונדרס- בכניסתו לעבודה באיחוד *
 * =
 * ב ה צ ל ח ה .
 * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = * = *

בחסותו האדיבה של

St. Michael

מרקס + ספנסרס, או פשוט יותר, אס + אס, היא פירמה ידועה מאד ברהבי תבל - הן מבחינת טיב הסחורה, והן מבחינת המחיר הנוח. התיירים שבאים לבר'ג'ניה הגדולה לשאוף את אוויר שקספיר, ולהצטלם עם היונים בככר טרפלגר, שמים בראש רשימת הבקורים שלהם מעט או הרבה, מסע קניות באחת החנויות של מ+ס. בסיבוב בין דוכני הגרביים, הסוודרים ומכנסי הטריילין, אפשר לשמוע ערבוביה של כל שפות העולם (כולל רוסית). לכן, לא קשה לתאר, שמאחורי כל זה יש ארגון ענקי. ברצוני לכתוב רק על חלק קטן, יחסית, של ארגון זה, והוא, "בית-חנה", אשר משרת את עובדי "בית-מיכאל" אשר ברחוב בייקר. "בית-מיכאל" הוא המטה הכללי של העסק כולו. עובדים בו מנהלי חשבונות, מזכירות ברבנותיהם, דוגמניות, מנהלי המחלקות השונות, עובדי מעבדות, חובשות, רופאים ועוד ועוד. כל הקהל הזה, המונה כ-500 איש אוכל את ארוחת הצהרים שלו ב"בית-חנה" ברחוב הסמור, במחיר מקסימלי של $1/6$ (60 אג') והמינימלי 10 (32 אג') מתחת לגיל 18. חדר האוכל נאה, שרות עצמי, מבחר עצום של מנות עיקריות, כ-15 מיני סלטים, 4-5 מיני מנות אחרונות וכו'. אסור לעשן בחדר האוכל, הן לעלות ל"מועדון", שם תקבל תה או קפה, ושם תוכל לקרוא עתונים, ירחונים ולנוח שעה קלה, אפילו להתקלח במקלחות בהדרות באותה קומה.

בבוקר שבו התחלתי את תקופת ההסתכלות שלי במטבח ובחדר האוכל של "בית-חנה", קבלה אותי מחסנאית, שנתנה לי חלוק לבן מבריק, כובע לבן לכסות את שערי וסיבוב שבקשר מעל החלוק. קבלתי תא ומפתח וקולב. לפי הוראותיה הסרתי את השעון (וכל תכשיט אחר, חוץ מטבעת בשואין) ובכנסתי ל"קודש הקודשים" - למטבח עצמו. שם חכו לי כבר 2 "משגיחות" מבריקות (בכובע כחול, להבדיל משאר העובדות) שמיד בקשו ממני לעיין בספר-חוקים להגיינה של הפירמה, הראו לי את המקומות הרבים לרחיצת ידיים וצחצוחן, את גלילי הנייר על הקיר ליבש הידיים, את ממחטות האף העשויות מנייר שרק בהן מותר להשתמש, את פחי האשפה, שהם לא פחים, אלא שקי נייר עבים, מורכבים על מסגרות. (תפקידו של איש אחד היה לעבור משק לשק וכשהתמלאו לסגור אותם במהדק ולהוציאם החוצה).

עכשיו הייתי מוכנה לעבודה - כזה אחר זה במשך השבועות הבאים עבדתי במחלקת הסלטים, הירקות המבושלים, מחלקת המנה העיקרית ובמחלקה "המתוקה". למדתי מתכונים שונים ומשונים של מזוג מצרכים וחומרים, כמו אורז ומנדרינות, תרד על טוסט ועוד. למדתי לנגב את הכלים, את השולחנות ושאר דברים בנייר ולא בסמרטוט, לכסות כל קערה מייד בנייר למרות שלא היה אפילו זנוב אחד. למדתי להזהר מצלחות חמות מדי, ללבוש כפפות לבנות בהגשה מאחורי הדלפק, לקשט את קצוות בצק הפשטידות למיניהן בכפוף 2 אצבעות והעיקר - לא לשמור שאריות. אחרי השעה 2 מותר היה למלא כלים פרטיים ולקחת הביתה, אני בטוחה שיש עובדות שם שלא קנו אוכל למשפחותיהן במשך שנים. עבדתי בהורדת כלים בחדר-האוכל - על עגלות שעומדות בין שורות השולחנות - מכוסות בנד ביילון משלושה צדדים ומתאמות להחזיק הרבה מגשים.

ראיתי ורשמתי הרבה שיטות עבודה אשר מקלות את עבודתן של המבשלות. ראיתי והתרשמתי מהרבה מכשירים ומכונות משוכללות. באתי למסקנה שאנו בכפר-הנשיא, יכולים להגיע לאותה רמת היעול הנקיון וטיב "התוצרת" לו היו לנו רק שני דברים: כסף בלי גבול וכח אדם. דרך אגב, השרותים לעובדי מ+ס, כוללים גם דאגה לחיי התרבות; מדריס ערבי קולנוע, קונים כרטיסים להצגות, יש חוגים לפינג-פונג, נבחרת כדור-רגל ועוד. עוד עובדה בולטת - הקירבה הגדולה שיש לפירמה זאת אל ישראל. בכל דוכן, הן במסעדה והן בחנויות, תמצאו רק מיץ תפוזים ומיץ עגבניות מתוצרת הארץ. יש פרסומת גדולה לאומנים ישראלים ולאופנה הישראלית. נתקופת מלחמת שש הימים, עודדו את העובדים היהודיים להתנדב - והובטחה להם משכורת מלאה לכל תקופת העדותם. לכן בפעם הבאה שתראה את השם "סט מיכאל" התייחס אליו בכבוד -

מפני ש -- כל הכבוד!

אילזה.

.....

חג השלג בגולן,	לאביב רצים אנחנו,
יום הולדת לאילן,	רוח טווד והפתעה
כבר חגגנו ושכחנו...	פ ר י ם
	מתקרב ובא !!
כל חבר חסר רעיונות מוזמן	
להתיעץ עם קרול בילגורי.	
המתגוררת בזיג-בוקס לחודש ימים.	

.....

מחיר הקבוצה לפני 20 שנה

לאחר התבססות קבוצת הבורגנים בחדרה, יחד עם התימנים שלא מוכנים לפנות את המחנה, התחילה תקופה של עליה גדולה, כשרוב החברים מגיעים ארבע כתיירים (עליה ד') או משתחררים ממחנות קפריסין. מצב השיכון בכי רע, ואוהלים צצים כפטריות לאחר הגשם בתוך שטח המחנה.

עובדים במידת האפשר בפרדסים בימים שלא יורד גשם, ולפעמים מגיע מצב חוסר העבודה לממדים גדולים, עד 300 ימי חוסר עבודה לשבוע - וזה בקבוצה שמונה 54 חברים במקום!!

ביום החלטת האו"ם על הקמת המדינה היהודית יצאו כולם באופן ספונטני למרכז המושבה, ושם בפגשו עם אלפים אחרים שכנראה בדחפו על ידי אותו הרעיון. השמחה היתה כללית ויש שהוציאו נשק וירו באויר במיטת מסורת ה"פנטזיה" הערבית; ושרו ורקדו עד חצי הלילה. למחרת בהגיע הידיעות הראשונות על ההתבכלויות לתחבורה היהודית, פגה השמחה במקצת ואז הודיעו על גיוס מתנדבים לשמירה בוספת בפרדסים, כדי לעזור למצב התעסוקה, הוחלט לשלוח 5 חברים לבוטרות. למשימה זו היתה גם מטרה בוספת, כי לבוטרים נתנו נשק רשמי, דבר שבכלל לא היה לנו. מצבנו הבטחוני, בין פרדסים רחוק מהמושבה, כשהקשר היחידי הוא ההליוגרף או פנס כיס, היה לא נוח ביותר - כדי לסכל התבקשות מסתובבים סודרה שמירה בוספת בשם "שמירה אזרחית", בה השתתפו כל החברים במשך שעתיים כלילה כל 4 ימים. תפקידם היה לתגבר את השומרים הרגילים מבלי להוסיף ימי עבודה למטרה זו - בכלל סוכס גם שלא להציב זוגות יחד, כי חשבנו שאז לא יהיו כל כך ערים למתרחש סביבם בהיותם עסוקים בינם לבין עצמם!!!

לסדרן העבודה, שעליו היה להופיע בלשכת העבודה בחדרה, כדי לקבל סדר לעבודה בפרדסי הסביבה, הוצב משמר ראש שליווה אותו לחדרה ובחזרה, כאנשקם היחידי היה אקדח "ברטה", שרכשנו איכשהו - בלי רשיון כמובן...

בתקופה זו, ובכדי להקל על מצוקת הדיור, הוחלט שאנו נקים צריף פחים שישמש בית כנסת לתימנים, ועל ידי זה יתפנו כמה חדרים בבית ביטון לשמירה כטכון לחברינו. גם קבלנו צריף מהסוכנות ועסקנו בהקמתו.

בתחום המשקי בכנסנו למסחר בעץ בקנה מידה גדול - קנינו חורשת אקולפטוסים לא רחוק מהמחנה, וחשבנו לספק עץ לקורדונים ולשמוש עצמי במשק לבנייה. (במשך הזמן התברר שחסר לנו עוד חוש המסחר המפולפל ההוץ להצלחה בעסקות מסוג זה, בכל זאת היו העצים לתועלת רבה לאחר חצי שנה, כשעלינו להתישבות וחשתמשבו בהם לכל עבודות הבנייה).

בדיונים בוועדות עמד על ראש הפרק החלפת המזכיר, ונבחר ישראל אבידור לתפקיד זה. כמו כן היו צריכים להחליט על צורת העזרה לאבות, שנשותיהם וילדיהם נשארו בכפר בלום. סוכם שיוכלו לבקר שם פעם בשלושה שבועות, אבל היו צריכים לעשות את הדרך בטרמפים - כשהמצב בדרכים החמיר, לקראת סוף חודש דצמבר, סוכם שנעביר את הנשארים בכפר בלום למקום מבטחים, לחדרה, והתחלנו לחפש בנין מתאים לשכון הילדים והאמהות בתוך המושבה.

כדי להתכוון להתישבות אפשרית, התחלנו לשלוח חברים להכשרות: את אריה בן להשתלמות בענף הסנדלרות, ואת בטי פיינקוכן לקורס מטפלות בבית החולים הכללי בעפולה.

במחנה עצמו הוחל בעיבודים ראשוניים להקמת גן-ירק ושם עזר לנו מועמד בשם מופתי, שהציץ על אחת הבנות שלנו, ונפגע, ולכן עבר אלינו.

כדי להחליף את המחסן הכללי (אוהל גדול, ששמש גם כשכון משפחת אבידור) סוכם לקבות פחים, מעודפי הצבא הבריטי, ולהקים מחסן מסוג "ניסן".

יצחק ע.

ראשוני המעפילים, עולי ה"יגור", משתחררים ממחנות בקפריסין ומגיעים לכפר-בלום.

לפני 21 שנה

החלטת או"ם על הקמת מדינה יהודית בחלק של שטח המנדט בפלשתינה (א"י)

לפני 20 שנה

יוני נולד יום לאחר הקמת המדינה.

בעקבות מצב העבודה במנסורה בשלחים חברים "לגלות" בחדרה כדי לעבוד בקטיף.

לפני 19 שנה

מבררים אפשרות השלמה מגרעין ישראלי. בין האפשרויות הכשרת כפר-בלום ועין-גב. (הכשרת כפר-בלום יוצאת להתישבות בגונן).

מקימים בריכות דגים ליד חלסה, בשטחי הביצות של ים החולה.

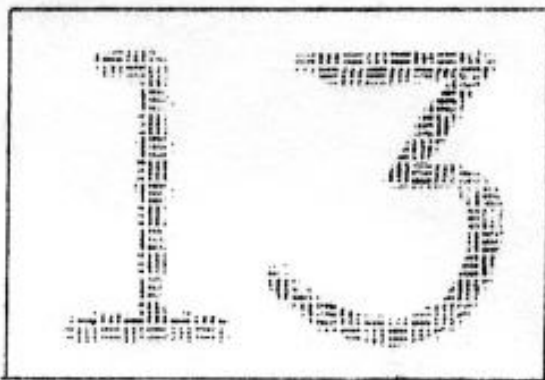
דנים בהעברת המשק לשטחי קראד-אל-בקארה (כיום גדות) מחוסר שטחים מתאימים במנסורה.

לפני 18 שנה

מחליטים באסיפה להסב את שם הקבוצה מ"הנובים" ל"כפר-הנשיא", לאחר קבלת הסכמת הנשיא, ד"ר חיים וייצמן לשינוי זה.

המשק משתתף באבל המדינה בפטירת נשיאה הראשון.

לפני 15 שנה

זכורים לי הימים ההם בכפר-בלום, עת
צעדנו את ראשית צעדינו בארץ. עמוקות
התרשמו מהמציאות החדשה, התוכחו,
התלבטו ומצאו, שלא כל האידיאלים שלנו
תואמו למציאות החדשה הזאת, וחפשו את
דרכנו בסבך ההתרשמויות החדשות.
אז, באותו הזמן בערך, נולד בחברה הקבוצית
הרעיון של חגיגת הבר-מצוה הקבוצית לדור
החדש שגדלו בתוכה. הוגה הרעיון הזה

(בכל אופן בין מבצעיו הראשונים) חנו שדמי, ניסה לשלב בתוכו גם את המסכת
עתיקת הימים, ויחד עם זה להכניס חידושים שמתאימים להשקפות שלנו, לערכי
החנוך שלנו ובכלל לרוחנו. עיקר המעשה הוא זה, שהתנועה הקבוצית בשארה
נאמנה לערכים היסודיים של הבר-מצוה ובה תבורך. הלא עשינו ועושים את זה
בכל מה שנוגע למסכת - ליל-הסדר, חג הזכורים, השבת כולה ועוד ועוד.
הייתי גאה בחג היפה הזה אצלנו ששמו בר-מצוה, שבו ביסינו והצלחנו
להעביר לילדינו חוויה בלתי נשכחת להקנות להם ערכי חיים, יהודיים,
קבוציים וכלל אנושיים. ואם במשך השנים היו מקרים שכמה משפחות מצאו
לנכון להעלות את בניהם גם לתורה, כדת וכדין, ראינו בזה אפשרות לכל
חבר לנהוג לפי מצפוננו, תהיינה הסיבות אשר תהיינה.
אם השנה מתכוננים לעלות לתורה הרוב המכריע של בני-המצוה(אם איננו
טועה 5 בנים מתוך 6) אז המצב קצת שונה ודורש קודם כל ברור בינינו ובין
עצמנו מה נעצם אנחנו רוצים, לקראת מה אנחנו הולכים ואיך אנחנו רוצים
לראות את החג הזה בסופו של דבר. כאן אנחנו משנים את הנוהג המקובל בכפר-
הנשיא מבלי שאיש מרגיש בזה או דן בזה. בלי לרצות לשלול את החופש של כל
פרט, לנהוג בהתאם למצפוננו הוא, או אולי יותר נכון לפי הרגשות שלו -
הלא יש אצלנו מוסכמות אחת המוסכמות היא, שאיננו קבוצה דתית. כאן, בענין
זה, הקבוצה סוטה מהמוסכמות בזה שכיתה שלמה מעלה את בניה לתורה. זה לא ענין
שכמה בודדים נוהגים כך, אלא פה הקבוצה בתור קבוצה נוהג כך וצריך לדעת
זאת היטב. ידועים לי כמה מקרים שהילדים דורשים זאת "כי כך נהוג בכפר-
הנשיא". האם כך הנוהג בכפר הנשיא? יכול מי שרוצה לחלוק על דעותי, ובלי
ספק זה כך, אבל אין איש יכול להכחיש שהענין הזה דורש ברור יסודי מאוד,
ראשית בינינו לבין עצמנו. אל לנו לתת לענינים סתם להתפתח בלי שנדע אם
נאמת אנחנו רוצים שבכוון זה הם יתפתחו. אנו בתור קבוצה, מכוונים את ילדינו
בדרך הנראית לנו נכונה וכאן כבר לא נכנס הענין של חופש הפרט, אנו בהיותנו
חברי כפר-הנשיא, הסכמנו ומסכימים ללכת בדרך מסויימת ובודאי צרכיה להיות
כאן אחדות דעות בחינוך ילדינו. הבה בדון בזה.
אני מזמינה תגובות ודעות של חברים מעל דפי העלון ובעקבות זה
מקוה להגיע לברור נללי.

יעל ב.

הלן ואייבן
ח"י שנים

חגית וטרי
15 שנים

כרכה ויוסף
10 שנים

אילן

טוב!

עליזה ושימה"לה
ברברה ולורנס

כה לחי